Lieve Eva en Ruben,
lieve familie en vrienden,

wat ben ik blij om hier te staan, aan het begin van een avond die nog lang mag duren,
met borden die nog gevuld gaan worden
en harten die dat eigenlijk al zijn.

Ik ben de trotse moeder van Ruben,
en vandaag ook een dankbare nieuwe schoonmoeder van Eva.

Als ik terugdenk aan Ruben als kind, zie ik hem nog zitten op het kleed in de woonkamer,
omringd door eindeloze LEGO-bouwwerken.
Niet zomaar huisjes,
maar hele steden met bruggen en omwegen en sluiproutes.
Als een stukje niet paste, verzon hij een andere manier.
Geen drama, geen zucht,
gewoon: oké, dan bouwen we anders.
Die eigenschap – ondernemend, rustig doorduwend, en altijd bereid om te helpen –
die is gebleven.

En dan, jaren later, kwam daar Eva.
Warm, geduldig,
met die rustige aandacht waardoor je je meteen gezien voelt.
Ik ontmoette haar in 2019, tijdens een familiemaaltijd.
Ze kwam binnen met een boeket bloemen – voor mijn verjaardag –
en het was niet zomaar een bos,
maar zorgvuldig uitgekozen, met een kaartje erbij.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

Geen groot gebaar,
maar precies goed.
Zo is zij:
met aandacht, met liefde,
zonder poespas.

Ruben en Eva leerden elkaar kennen in het ziekenhuis.
Ruben als fysiotherapeut,
Eva als verpleegkundige.
Twee mensen die hun dagen vullen met zorgen voor anderen,
en ergens daartussen vonden ze elkaar.
Ik weet nog dat Ruben me eens belde na een lange dienst:
“Ze lachte gewoon nog, mam,” zei hij over Eva,
“terwijl iedereen moe was.”
Dat was voor mij genoeg.
Je kunt veel zeggen over aantrekkingskracht,
maar er is weinig zo sterk als de manier waarop je iemand ziet ademen na een zware dag.

Er volgden mijlpalen die, stuk voor stuk, iets wezenlijks over hen vertellen.
Hun eerste vakantie naar Toscane.
Geen luxe, geen haast,
maar samen op pad, met open ramen en de geur van pijnbomen.
Ze kwamen thuis met verhalen over marktjes, over pasta die nooit meer hetzelfde smaakte als daar,
en met die typische glans in hun ogen die ik alleen zie als mensen iets delen dat hen ruimer maakt.

Ze kochten samen een huis in Leiden.
Niet het grootste, niet het perfectste,
maar wél hun thuis.
Ik herinner me de verfkwasten, de knieën onder de spetters,
en het onhandige gedans tussen dozen op de eerste avond.
Je leert veel van een stel terwijl de plinten nog moeten.

Hoe ze ergens doorheen gaan, dat is altijd belangrijker dan wat ze al hebben.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

En toen kwam Boris.
De hond die jullie leven net iets rommeliger
en precies daardoor nog rijker maakte.
Boris, die mij bij binnenkomst altijd begroet alsof ik een wandelende koekjestrommel ben,
en die stil gaat liggen zodra jullie naast elkaar op de bank zakken.
Dieren zijn goede getuigen.
Boris voelt zich veilig als jullie samen zijn.
Dat zegt genoeg.

Wat ik zo mooi vind aan jullie samen,
is hoe vanzelfsprekend jullie geven.
Hardlopen in het park – niet om sneller te zijn dan de ander,
maar om samen naar adem te happen.
Italiaanse pasta koken – en dan de discussie of er nu wél of geen extra scheut olijfolie bij moet,
terwijl op de achtergrond een pan zacht pruttelt
en jullie elkaars verhalen van de dag proeven.
En het vrijwilligerswerk in het buurtcentrum,
niet als daad waar een strik omheen hoeft,
maar gewoon omdat het goed voelt als je iemands dag een stukje lichter kunt maken.
Zorgzaam, betrouwbaar, optimistisch –
dat zijn geen etiketten.
Dat zijn daden.
En die zie ik bij jullie, elke keer weer.

Dan die verloving.
In de duinen bij Katwijk.
Geen opsmuk,
alleen wind, zand, en jullie twee.
Ruben, jij belde me later die dag – een beetje hees van het lachen en praten, zei

je –
Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl
en in je stem klonk dezelfde jongen
die ooit hele stadsplannen van LEGO maakte.
Alleen nu was het geen brug van steentjes,
maar een leven dat je bouwt met iemand die je liefhebt.
En Eva, hoe jij vertelde over dat moment:
rustig, met die warme glimlach,
alsof je precies wist:
ja,
dit is goed.

Ik heb jullie relatie vanaf het begin van dichtbij gezien.
Wat mij altijd raakt, is hoe vanzelfsprekend jullie elkaars ritme aanvoelen.
Ruben die soms net een stap sneller wil,
Eva die met geduld en helderheid zegt: laten we dit even rustig bekijken.
En andersom:
Eva die voor anderen blijft zorgen,
Ruben die dan zachtjes de grens bewaakt: nu even jij.
Elkaar opvangen zonder het groot te maken.
Dat is volgens mij liefde in het dagelijks leven.

Vandaag vieren we niet alleen jullie ja-woord,
maar ook de samensmelting van twee families.
Aan de familie Smit:
wat fijn dat we jullie nu nog dichterbij hebben.
Jullie hebben een dochter grootgebracht die met warmte en wijsheid de wereld in stapt.
Dankjewel dat we haar in ons midden mogen dragen.
En Eva,
lieve Eva,
je bent vanaf dag één welkom geweest,
maar vandaag zeg ik het hardop, voor iedereen:
je bent mijn schoondochter,
en ik kan me geen mooiere toevoeging aan onze familie wensen.

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl

Ruben,
mijn jongen,
van het kleed met LEGO naar deze tafel vol mensen die van jullie houden –
je bent groot geworden,
zonder het beste uit je kind-zijn te verliezen.
Je nieuwsgierigheid, je behulpzaamheid,
die stille drang om het net iets beter achter te laten dan je het aantrof:
hou dat vast.
En kijk ondertussen goed naar de vrouw naast je,
want zij ziet jou zoals je werkelijk bent.

Eva,
blijf precies zo warm en geduldig als je bent,
maar weet dat je bij ons ook terecht kunt als je even geen geduld meer over hebt.
Ik ben er.
Wij zijn er.

Aan jullie samen wil ik nog iets meegeven.
Niet als wijze les,
maar als kleine herinnering.
Je bouwt geen huwelijk in grote gebaren,
je bouwt het in de tussenruimtes:
in het “kom, we lopen nog een rondje”,
in het “ik kook, jij snijdt”,
in het “het was een lange dag, kom hier”.
Als je die momenten blijft zien
en blijft kiezen voor elkaar,
dan groeit er iets dat niet zomaar omvalt.

Lieve mensen,
mag ik jullie vragen om even te kijken naar dit bruidspaar.
Niet naar de kleren, niet naar de bloemen,

maar naar hun ogen als ze elkaar aankijken.
Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl
Daar zit alles in.

En dan, nu we hier met z’n allen aan tafel zitten
en de avond ons nog veel goeds belooft,
wil ik afsluiten zoals het bij een diner hoort.

Dames en heren,
heffen jullie glazen.

Op Eva en Ruben:
op hun liefde die zacht is én sterk,
op hun thuis in Leiden – met Boris op de mat en pasta op het vuur,
op families die samenkomen en groter worden,
op alle kilometers in het park,
op alle mensen die ze nog gaan helpen,
en op elke dag die ze samen wakker worden en denken:
ja,
vandaag weer.

Op Eva en Ruben!

Deze toespraak is gemaakt met trouwredes.nl.Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu optrouwredes.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op trouwredes.nl